

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/90/2021
Identifikačné číslo spisu: 1517010734
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1517010734.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a sudcov JUDr. Jany Kostolanskej a JUDr. Petra Kaňu, na neverejnom zasadnutí konanom 28. februára 2022 v Bratislave, v trestnej veci obvineného JUDr. P. T. pre zločin prevádzachstva podľa § 356 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, o dovolaní obvineného JUDr. P. T. podaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 3T/95/2017 zo 7. februára 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/39/2020 z 24. júna 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného JUDr. P. T. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozhodol rozsudkom, sp. zn. 3T/95/2017 zo 7. februára 2020 tak, že obvineného JUDr. P. T. (ďalej len „obvinený“) uznal za vinného pre zločin prevádzachstva podľa § 356 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa obvinený dopustil na tom skutkovom základe, že

- najneskôr v novembri roku 2008 sa JUDr. P. T., v tom čase príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky vo funkcii zástupcu riaditeľa Oddelenia cudzineckej polície PZ X. v hodnosti major, spojil s občanmi Ukrajiny, F. B., nar. XX.XX.XXXX, P. T., nar. XX.XX.XXXX, P. U., nar. XX.XX.XXXX, (ktorých trestná vec bola skončená rozsudkom Okresného súdu Bratislava I pod sp. zn. 1T 14/2014 zo dňa 08.04.2014), U. T., nar. XX.XX.XXXX a J. W., nar. XX.XX.XXXX (ktorých trestná vec bola skončená rozsudkom Okresného súdu Bratislava I pod sp. zn. 1T/6/2016 zo dňa 06.04.2016) s cieľom nájsť spôsob ako obísť pripravované opatrenia orgánov štátnej správy na úseku zamestnanosti spočívajúce v obmedzení vydávania povolení na zamestnanie pre občanov Ukrajiny na trhu práce Slovenskej republiky v nadchádzajúcom roku 2009, aby na prospech F. B. ostali zachované oprávnenia k pobytu pre najmenej desiatich občanov Ukrajiny, ktorých dovtedy zamestnával prostredníctvom obchodnej spoločnosti U. s.r.o., so sídlom W. X, N. L. J., IČO: XX XXX XXX (ďalej len U. s.r.o.), aby na prospech P. T. a U. T. ostali zachované oprávnenia k pobytu pre najmenej tridsiatich občanov Ukrajiny, ktorých dovtedy zamestnávali prostredníctvom obchodnej spoločnosti J. - U. - L., s.r.o. so

sídlom P. X, X., IČO: XX XXX XXX (ďalej len J., s.r.o.) a aby na prospech J. W. a P. U. boli získané povolenia na pobyt pre viacerých občanov Ukrajiny, najmä ženy, v úmysle zabezpečiť si zisk využitím ich lacnej pracovnej sily na trhu služieb v Slovenskej republike, pričom JUDr. P. T. spôsob ako obísť zákonné opatrenia na ochranu pracovného trhu Slovenskej republiky našiel v možnosti vybaviť občanom Ukrajiny povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania podľa § 19 vtedy účinného zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, ktoré s platnosťou spravidla na jeden rok oprávňovalo cudzinca k vstupu a pobytu na území Slovenskej republiky výlučne na výkon živnostenského podnikania a v tejto súvislosti sa dohodli tak, že JUDr. P. T. radami ohľadom spôsobu a postupu získavania dokladov potrebných k žiadostiam občanov Ukrajiny o udelenie povolenia na pobyt na účel podnikania, ako aj s prísľubom uplatňovania vplyvu vyplývajúceho z jeho postavenia zástupcu riaditeľa Oddelenia cudzineckej polície PZ X. na urýchlený a úspešný priebeh konania o udelení povolení na pobyt a budúcej pomoci pri obnovovaní pobytov (v zmysle § 27 vtedy účinného zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, resp. od 01.01.2012 podľa § 34 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov) týmto spôsobom pomôže F. B., P. T., U. T., P. U. a J. W. pri vybavovaní povolení na prechodný pobyt na účel podnikania pre väčší počet občanov Ukrajiny, a za to mal JUDr. P. T. získať od F. B. podiel na zisku plynúcom z výkonu pracovných činností občanov Ukrajiny a za účelom realizácie tohto plánu potom obaja v priebehu mesiaca december roku 2008 za pomoci L. W. zabezpečili založenie a vznik obchodnej spoločnosti U., s.r.o., so sídlom Q. XX, X., IČO: XX XXX XXX (ďalej len U., s.r.o.), ktorej ovládanie si F. B. zabezpečil ustanovením svojej družky Z. S. za konateľa a spoločníka tejto obchodnej spoločnosti, zatiaľ čo vplyv JUDr. P. T. mala v tejto obchodnej spoločnosti zastupovať spoločníčka L. W., a to v úmysle na takto založenú obchodnú spoločnosť vykazovať a prevádzkať zisky plynúce z neoprávneného zamestnávania občanov Ukrajiny a P. T. a U. T., v tom čase konatelia a spoločníci obchodnej spoločnosti J. - U. - L., s.r.o., J. W., v tom čase konateľ a spoločník J., s.r.o., so sídlom Z. XXXX/XX, X., IČO: XX XXX XXX (ďalej len J., s.r.o.) a P. U., jediný konateľ a spoločník obchodnej spoločnosti U., s.r.o., so sídlom Z. XXXX/XX, X., IČO: XX XXX XXX (ďalej len U., s.r.o.), ktorí prostredníctvom menovaných obchodných spoločností mali v úmysle dosahovať zisky neoprávneným využívaním lacnej pracovnej sily občanov Ukrajiny, sa dohodli s JUDr. P. T., že za jeho pomoc pri vybavovaní povolení na pobyt pre občanov Ukrajiny prenechajú vedenie účtovníctiev menovaných obchodných spoločností za mesačný poplatok od 100 Eur do 400 Eur obchodnej spoločnosti T. L. S. s.r.o., pôvodne so sídlom Q. XX, X., IČO: XX XXX XXX (ďalej len T. s.r.o.), ktorú JUDr. P. T. v tejto súvislosti na účel zabezpečenia si zisku v priebehu mesiaca december roku 2008 založil spoločne s O. U. s pomocou L. W., a ktorej ovládanie si zabezpečil ustanovením svojej známej, B. Y. V. za konateľku a neskôr aj spoločníčku tejto spoločnosti, pričom JUDr. P. T. od začiatku konal s vedomím, že plánovaným spôsobom budú cudzinci občania Ukrajiny vykonávať závislú prácu, teda inú činnosť, než na akú ich oprávňuje povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania, a závažne tak porušia všeobecne záväzné právne predpisy najmä na úseku zamestnanosti, vstupu a pobytu cudzincov na území Slovenskej republiky, ako aj na úseku správy daní a poplatkov, ktoré napĺňalo dôvody administratívneho vyhostenia cudzinca v zmysle § 57 ods. 1 písm. b) bod 3) a písm. c) bod 7) účinného zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, resp. od 01.01.2012 v zmysle § 82 ods. 1 písm. l), q) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, na čo však JUDr. P. T. v rozpore so svojimi povinnosťami dodržiavať zákonnosť na úseku činnosti služby cudzineckej polície v zmysle § 48 ods. 3 písm. a) a písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v záujme zadováženia neoprávneného prospechu sebe a inému vedome nereagoval zamedzujúcimi opatreniami vyplývajúcimi z jeho právomoci a toleroval aj konanie spočívajúce v tom, že následne v období od začiatku roku 2009 F. B., P. T., U. T., P. U. a J. W. zjednávali najmä ženy, občianky Ukrajiny na práce na území Slovenskej republiky, ktorým ako splnomocnení zástupcovia podvodným spôsobom zabezpečili vydanie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania na území Slovenskej republiky podľa § 19 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, resp. od 01.01.2012 podľa § 22 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, keď na účel preukázania finančného zabezpečenia pobytu vyžadovaného podľa § 25 ods. 9 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, resp. od 01.01.2012 podľa § 32 ods. 2 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov im zabezpečovali falošné potvrdenia o zostatku sumy od 13.500 Eur do 21.000 Eur na účtoch v bankách so sídlom na Ukrajine, ktoré predkladali správnomu orgánu oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava alebo splnenie

iných zákonom vyžadovaných podmienok predstierali predkladaním nepravdivých dokladov o mieste podnikania a ubytovania na adrese Q. XX, X., ktoré pomohol sprostredkované cez osobu I. H. zabezpečiť JUDr. P. T., pričom každý zjednávaný záujemca o prácu, občan Ukrajiny, sa vopred musel zaviazat' F. B., P. T., U. T., P. U. a J. W. uhradiť mu alebo odpracovať sumu 850 Eur ako údajné náklady spojené s vybavením povolenia na podnikanie a pobyt na území Slovenskej republiky a ročne sumu od 250 eur do 500 eur ako údajné výdavky spojené s predĺžením povolenia na pobyt za účelom podnikania na území Slovenskej republiky, hoci títo občania Ukrajiny nemali v úmysle podnikat' na území Slovenskej republiky, ale zamestnať sa a v skutočnosti ani nikdy podnikat' nezačali a v takomto postavení cudzincov s neoprávneným pobytom na území Slovenskej republiky v zmysle § 57 ods. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, resp. od 01.01.2012 v zmysle § 82 ods. 1 písm. k) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, ich zadeľovali na práce v prevádzkach podnikateľských subjektov v odvetví stavebného a potravinárskeho priemyslu, pričom

1. v období mesiaca apríl až december roku 2009 F. B. s vedomím a podporou JUDr. P. T. umožnil nedovolené sa zamestnať najmenej piatim občanom Ukrajiny menami T. T., R. G., N. X., B. Z., B. X., na pozíciách pomocnej sily pri triedení zeleniny v skladoch obchodnej spoločnosti X. spol. s r.o., so sídlom I. ul. XXXX/XXX, J. I. XXX XX, IČO: XX XXX XXX (ďalej len X. spol. s r.o.) a za ich pracovné výkony s dohodnutou fakturovanou hodinovou sadzbou 2,99 Eur postupne od uvedeného podnikateľského subjektu na podklade ôsmich faktúr, ktoré v mene obchodnej spoločnosti U., s.r.o. vystavil F. B. zinkasoval spolu sumu 37.127,14 Eur poukázanú prevodom na bankový účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vedený v O. Banke, a.s. na majiteľa U., s.r.o., ku ktorému mal zabezpečené dispozičné oprávnenie F. B., ktorý z takto dosiahnutého príjmu, okrem dane z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) vo výške 5.927,90 Eur, jeho časť vo výške cca 20.024,50 Eur vyplatil pracujúcim občanom Ukrajiny a zostatok vo výške cca 11.175 Eur si ako zisk na polovicu rozdelil s JUDr. P. T.;

2. v období mesiaca apríl až december roku 2009 F. B. s vedomím a podporou JUDr. P. T. umožnil nedovolené sa zamestnať najmenej šesťnástim občanom Ukrajiny menami N. X., P. R., C. W., P. W., T. B., U. L., P. G., U. U., Y, Y. P., C. B., I. U., N. H., P. H., P. L., T. O. na pozíciách pomocnej sily pri triedení zeleniny v skladoch obchodnej spoločnosti K. s.r.o., so sídlom Z. X/XXXX, XXX XX W., IČO: XX XXX XXX (ďalej len K. U. s.r.o.) a za ich pracovné výkony s dohodnutou fakturovanou hodinovou sadzbou 3 Eur postupne od uvedeného podnikateľského subjektu na podklade deviatich faktúr, ktoré v mene obchodnej spoločnosti U., s.r.o. vystavil F. B., zinkasoval spolu sumu 101.955,95 Eur poukázanú prevodom na bankový účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vedený v O. Banke, a.s. na majiteľa U., s.r.o., ku ktorému mal zabezpečené dispozičné oprávnenie F. B., ktorý z takto dosiahnutého príjmu, okrem DPH vo výške 16.278,80 Eur, jeho časť vo výške cca 54.262 Eur vyplatil pracujúcim občanom Ukrajiny a zostatok vo výške cca 31.415 Eur si ako zisk na polovicu rozdelil s JUDr. P. T.;

3. v máji roku 2009 P. T. a U. T. uzavreli v mene obchodnej spoločnosti J., s.r.o. s obchodnou spoločnosťou T., a.s., T. B. XX, IČO: XX XXX XXX (ďalej len T., a. s.) a aj s inými podnikateľskými subjektmi zmluvy o dodávkach stavebných prác, na plnenie predmetu ktorých využili pracovnú silu občanov Ukrajiny menami N. X., P. X., N. V., F. V., ktorým JUDr. P. T. pomohol so získaním povolení na prechodný pobyt na účel podnikania a za ich pracovné výkony P. T. a U. T. inkasovali platby v prospech účtov obchodnej spoločnosti J., s.r.o., ktorej podľa dohody s mjr. JUDr. P. T. obchodná spoločnosť T. s.r.o. od januára roku 2009 do 31.03.2010 za mesačný poplatok 400 Eur poskytovala účtovnícke služby, čím dosiahla od spoločnosti J., s.r.o., príjem v roku 2009 vo výške 4.400 Eur a v roku 2010 vo výške najmenej 800 Eur, plynúc z toho JUDr. P. T. minimálne finančný prospech z úhrad faktúr za prevádzku ním používaného mobilného telefónu z účtu obchodnej spoločnosti O. L. S. s.r.o. v roku 2009 vo výške 450,29 Eur;

4. od začiatku mája roku 2010 po dohode s F. B. uzavreli J. W. v mene dovedy podnikateľsky nečinné obchodnej spoločnosti J., s.r.o. a P. U. v mene dovedy podnikateľsky nečinné obchodnej spoločnosti U., s.r.o. zmluvy o dodávkach upratovacích a iných druhov prác a služieb s podnikateľskými subjektmi: - X. spol. s r.o. na plnenie predmetu ktorých od apríla roku 2010 do apríla roku 2011 využili pracovnú silu občanov Ukrajiny menami C. W., F. G., B. Z., N. X., B. X., R. G., T. T., U. U., na pozíciách

pomocnej sily pri triedení ovocia a zeleniny v prevádzkach skladov na ulici I. XXXX/XXX, J. I.,
- I., s.r.o., so sídlom P. XXXX/XX, L. P., IČO: XX XXX XXX (ďalej len I.,s.r.o.), na plnenie predmetu ktorých od júna roku 2010 do septembra roku 2011 využili pracovnú silu občanov Ukrajiny menami P. U., R. T., W. B. a P. O., na pozíciách pomocnej sily pri triedení ovocia a zeleniny v prevádzke skladu zeleniny a ovocia v T. L. X.,
- U., s.r.o., so sídlom C. S. H., Q. XXXX/XX, X. XXX XX, IČO: XX XXX XXX (ďalej len U., s.r.o.), na plnenie predmetu ktorých od júna roku 2010 do marca roku 2012 využili pracovnú silu občanov Ukrajiny menami N. H., P., N. T., T. R., T. T., R. G., U., B. L., F. G., N. Z., P. O., na pozíciách upratovacej sily dodávanej uvedenou spoločnosťou na údržbu priestorov C. S. H., Q. XXXX/XX,
- N. K. U. spol. s r.o., so sídlom T. Z. X, X. XXX XX, IČO: XX XXX XXX (ďalej len N.. s r.o.), na plnenie predmetu ktorých od novembra roku 2010 do decembra roku 2012 využili pracovnú silu občanov Ukrajiny menami V. V., T. R., B. W., B. Z., I. X., C. G., H. W., U. U., na pozíciách upratovacej sily dodávanej uvedenou spoločnosťou na údržbu priestorov B. C. centra X. na ulici W. X, X. (W.),
- O. s.r.o., so sídlom O. XX/XXX, XXX XX O., IČO: XX XXX XXX (ďalej len O. s.r.o.), na plnenie predmetu ktorých od júna roku 2010 do decembra roku 2012 využili pracovnú silu občanov Ukrajiny menami B. W., I. U., C. B., O. U., O. U., C. R., C. W., G. R., I. G., R. W., I. B., U. U., H. L., U. L., B. Z., C. X., N. H., P. H., W. T., na pozíciách upratovacej sily dodávanej uvedenou spoločnosťou na údržbu priestorov prevádzky spoločnosti W. K. U., a.s. na ul. G. XX, X., a za pracovné výkony menovaných občanov Ukrajiny, ktorým JUDr. P. T. pomohol so získaním a obnovením povolení na prechodný pobyt na účel podnikania F. B., J. W. a P. U. inkasovali v uvedených obdobiach platby v prospech účtov obchodných spoločností U., s.r.o. a J., s.r.o., ktorým podľa dohody s mjr. JUDr. P. T. obchodná spoločnosť T. s.r.o., za mesačný poplatok od 100 Eur do 200 Eur poskytovala účtovnícke služby, čím dosiahla príjem od obchodnej spoločnosti U., s.r.o. v roku 2010 vo výške 300 Eur, v roku 2011 vo výške 1200 Eur, v roku 2012 vo výške 1200 Eur, v roku 2013 vo výške 800 Eur a príjem od obchodnej spoločnosti J., s.r.o. v roku 2011 vo výške 1200 Eur a v roku 2012 vo výške 300 Eur, plynúc z toho JUDr. P. T. minimálne finančný prospech vyplývajúci z podielu na zisku obchodnej spoločnosti T.I S. s.r.o. vyplatený mu po dátume 09.05.2013 vo výške najmenej 3.000 Eur a finančný prospech plynúci z úhrad faktúr za prevádzku ním používaného mobilného telefónu z účtu obchodnej spoločnosti T. s.r.o. v roku 2010 vo výške 389,51 Eur a v roku 2011 vo výške 32,27 Eur.

Za to súd prvého stupňa obvinenému uložil podľa § 356 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky; podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil obvineného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 56 ods. 1, § 57 ods. 1 Trestného zákona uložil súd prvého stupňa obvinenému peňažný trest vo výmere 10.000,- Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by mohol byť výkon peňažného trestu úmyselne zmanený, uložil súd prvého stupňa obvinenému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd prvého stupňa uložil obvinenému trest zákazu činnosti vykonávať funkciu policajta v služobnom pomere v policajnom zbore na dobu 3 roky.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozhodujúci na podklade odvolania podaného obvineným rozhodol uznesením, sp. zn. 4To/39/2020 z 24. júna 2021 tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného zamietol.

+ + +

Obvinený doručil súdu prvého stupňa 25. augusta 2021 dovolanie podané prostredníctvom obhajcu, Advokátskej kancelárie Perhács, s.r.o., so sídlom v Jelenci, proti rozsudku súdu prvého stupňa, sp. zn. 3T/95/2017 zo 7. februára 2020 v spojení s uznesením odvolacieho súdu, sp. zn. 4To/39/2020 z 24. júna 2021 s poukazom na naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. e) a písm. i) Trestného poriadku.

Obvinený považoval rozhodnutie krajského súdu za nepreskúmateľné, a to z dôvodu že krajský súd sa nezaoberal jeho odvolacími námietkami. Obvinený v odôvodnení svojho dovolania podrobne rozpisal všetky námietky, ktoré podľa jeho názoru ostali krajským súdom, resp. súdom prvého stupňa nepovšimnuté. Namietal, že súd prvého stupňa nereagoval na jeho rozsiahle právne a skutkové argumentácie a zároveň sa touto námietkou nezaoberal ani krajský súd. Rozsudok súdu prvého stupňa považoval obvinený taktiež za arbitrárny a nepreskúmateľný. Krajský súd sa taktiež nezaoberal námietkou o tom, že súd prvého stupňa nevykonával všetky navrhované dôkazy. Odvolací súd reálne nepreskúmal rozhodujúce otázky predstreté obvineným v podanom odvolaní, čím porušil požiadavky odôvodnenia súdneho rozhodnutia implicitne zahrnuté v práve na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Postupom odvolacieho súdu bolo porušené aj samotné právo na spravodlivý proces ako také. Obvinený v tejto súvislosti poukázal na ustálenú judikatúru ESLP, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Obvinený ďalej namietal, že nebola naplnená skutková podstata trestného činu prevádzachstva podľa § 356 Trestného zákona. Podľa obvineného taktiež nebolo preukázané, že by sa jednalo o nelegálnu prácu alebo nelegálne zamestnávanie. V trestnom spise absentuje akékoľvek rozhodnutie príslušných orgánov, že v dotknutých prípadoch išlo o nelegálnu prácu alebo nelegálne zamestnávanie. Orgány činné v trestnom konaní, ani súd, nie sú oprávnené rozhodovať o tom, čo je alebo nie je nelegálna práca. Právne aj skutkové závery súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu sú podľa obvineného zjavne neodôvodnené a arbitrárne. Preukázaný nebol ani úmysel konania obvineného.

Závažnou vadou napadnutých rozhodnutí je podľa obvineného nesprávne uvedená skutková veta, ktorá musí reflektovať len tie alternatívy konania obvineného, ktoré boli zistené dokazovaním a nie aj tie, ktoré vo výsledkoch dokazovania nemajú žiadnu oporu. V skutkovej aj právnej vete absentuje podľa obvineného formulácia, že trestný čin bol spáchaný formou spolupáchateľstva.

Z napadnutých rozhodnutí nie je podľa obvineného zrejmé, ktorý konkrétny dôkaz ho usvedčuje zo spáchania zločinu prevádzachstva podľa § 356 Trestného zákona. Svedkovia, ktorí boli vypočutí, neuviedli podľa obvineného žiadnu relevantnú skutočnosť vo vzťahu k potvrdeniu spáchania skutku. Súdy svoje závery nezaložili na dôkazoch vykonaných na hlavnom pojednávaní, ale na všeobecných znalostiach a informáciách, ktoré nijako neverifikovali. Obvinený taktiež namietal, že jednotlivé skutky popísané v skutkovej vete neboli preukázané. V prípade skutkov uvedených bod bodmi 1 a 2 - F. B. vo svojej výpovedi poprel akúkoľvek aktivitu obvineného v prospech spoločnosti U. s.r.o. V súvislosti so skutkom v bode 3 - P. T. poprel akúkoľvek participáciu obvineného na činnostiach spoločnosti J., s.r.o. Podiel obvineného na zisku spoločnosti T. s.r.o. nebol preukázaný, taktiež používanie mobilného telefónu uvádzané v bode 4 skutku nebolo podľa obvineného žiadnymi dôkazmi preukázané. Na hlavnom pojednávaní nebol vypočutý ani jeden z cudzincov, ktorí mali byť údajne nelegálne zamestnaní. Obsahy zápisníc o výsluchu zamestnaných cudzincov z prípravného konania, ktoré boli čítané na hlavnom pojednávaní, vyvracajú nelegálne zamestnávanie.

Obvinený namietal, že trestné stíhanie bolo nezákonné, pretože ho viedol policajt, ktorý nebol vyšetrovateľom Policajného zboru. Mjr. T.. K. W. bol personálnym rozkazom nadriadeného preukázateľne odvolaný z funkcie vyšetrovateľa Policajného zboru dňa 01. septembra 2014 a už nebol do tejto funkcie opätovne ustanovený. Ak mjr. T.. K. W. zastával neskôr funkciu nadriadeného s odlišným popisom činností od vyšetrovateľa PZ, nemohol súčasne zastávať funkciu vyšetrovateľa PZ.

Uložený trest odňatia slobody vo výmere dva roky nepodmienečne považoval obvinený za neprímerane prísny, v extrémnom rozpore so zásadami primeranosti trestu a jeho proporcionality a namietal, že súdy neskúmali jeho zárodkové a majetkové pomery. Pri ukladaní trestu súdy nepostupovali v súlade s § 34 Trestného zákona. Súdy taktiež neprihliadli na osobné pomery obvineného.

Obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 386 ods. 1

Trestného poriadku rozsudkom vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/39/2020 zo dňa 24. júna 2021 bol porušený zákon v ustanoveniach § 20 k § 356 Trestného zákona, § 317 ods. 1, § 2 ods. 1, 7, 10, 12, 19; § 119 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku a čl. 6 Dohovoru v jeho neprospech. Zároveň žiadal podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušiť napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/39/2020 z 24. júna 2021 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 3T/95/2017 zo 7. februára 2020 a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky prikázal Okresnému súdu Bratislava V vec v potrebnom rozsahu znova prerokovať a rozhodnúť v súlade s ustanovením § 388 ods. 2 Trestného poriadku.

Obvinený zároveň žiadal o prerušenie výkonu trestu odňatia slobody podľa § 380 ods. 4 Trestného poriadku, a to s poukazom na vyššie uvedené dovolacie dôvody ako aj skutočnosť, že postupom a rozhodnutím súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Obvinený zároveň dôvodil aj skutočnosťou, že súd pri ukladaní trestu neprihliadol k zmenám v jeho rodinnom, pracovnom a ekonomickom živote od obdobia, kedy mal uvedené skutky spáchať. Poukázal predovšetkým na to, že je otcom dvoch maloletých dcér a žije v manželskom zväzku s ich matkou. Taktiež poukázal na prácu, ktorú vykonával pred nástupom na výkon trestu odňatia slobody a na skutočnosť, že životná úroveň jeho rodiny je značne ohrozená.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej len „prokurátor“) sa k dovolaniu obvineného vyjadril písomným podaním z 1. októbra 2021, v ktorom uviedol, že obvinený v priebehu prípravného konania, hlavného pojednávania i odvolacieho konania realizoval v plnom rozsahu svoje obhajobné práva osobne i prostredníctvom svojho obhajcu. Prokurátor konštatoval, že ako v prípravnom konaní, tak ani v konaní pred súdom (prvostupňovým i odvolacím) nedošlo k takým chybám, ktoré by spočívali v nedodržaní procesných predpisov zaručujúcich právo na obhajobu. Vyzáduje sa, aby obvinený preukázal, čím konkrétne bolo porušené jeho právo na obhajobu, resp. ktorý dôkaz a ako bol vykonaný nezákonným spôsobom. Výkonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného nie je porušením jeho práva na obhajobu, ani vykonávanie dôkazov nezákonným spôsobom. Námietky obvineného sú podľa názoru prokurátora námietskami skutkovými, dokazovanie bolo vykonané v súlade s procesnými predpismi, zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu. Podľa prokurátora teda nie je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) ani písm. g) Trestného poriadku.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že argumentácia obvineného nie je ničím novým, je len opakovaním námietok z prípravného konania a z konania pred súdmi (prvostupňovým a odvolacím), s ktorými sa dozorový prokurátor v obžalobe i konajúci súd na hlavnom pojednávaní a v odôvodnení rozhodnutia v príslušnom rozsahu vysporiadali.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, prokurátor mal za to, že musí byť zodpovedaná otázka či skutok, z ktorého bol dovolateľ uznaný za vinného, bol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty daného trestného činu, resp. musia byť posúdené všetky otázky relevantné na uznanie viny a uloženie trestu za konanie, o ktorom súd ustanovil, že je daným trestným činom. Východiskom pri posudzovaní tohto dovolacieho dôvodu je opis skutku ustálený v skutkovej vete napadnutého rozhodnutia. Námietky napádajúce zistený skutkový stav a hodnotenie dôkazov nemôžu zakladať tento dovolací dôvod. Prokurátor poukázal na skutočnosť, že obvinený v dovolaní len opakuje argumentáciu použitú už v prípravnom konaní. Námietky obvineného sú námietskami skutkovými. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že konaním obvineného boli naplnené znaky skutkovej podstaty zločinu prevádzactva podľa § 356 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

V súvislosti so žiadosťou odsúdeného o prerušenie výkonu trestu odňatia slobody prokurátor konštatoval, že v danom prípade bol uložený druh a výmera trestu v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby, na dolnej hranici trestnej sadzby, so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a uvedené zodpovedá porušenému záujmu chránenému Trestným zákonom,

závažnosti činu i podielu zavinenia. Okolnosti uvádzané obvineným nepredstavujú také okolnosti, pre ktoré by mohlo dôjsť k zásahu do výkonu napadnutých rozhodnutí.

Prokurátor navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby o dovolaní obvineného rozhodol v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), e), g) a i) Trestného poriadku.

Súčasne navrhol nevyhovieť žiadosti obvineného podľa § 380 ods. 4 Trestného poriadku o prerušenie výkonu trestu odňatia slobody.

+ + +

Dovolaciemu súdu bolo dovolanie obvineného spolu s trestným spisom predložené na rozhodnutie 27. októbra 2021.

Následne 26. novembra 2021 bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručené podanie obvineného, označené ako Dovolanie - doplnenie a vyjadrenie obvineného, ktoré podal obvinený prostredníctvom obhajcu Mgr. Mateja Krajčího PhD. a v ktorom uviedol, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je daný tým, že súd prvého stupňa nevykonal všetky obhajobou navrhované dôkazy, vychádzal z dôkazných prostriedkov, ktoré neboli vykonané na hlavnom pojednávaní, súdy oboch stupňov neodpovedali na argumentáciu obvineného, z obsahu skutkovej vety nevyplýva protiprávne konanie obvineného. V súvislosti s ostatnými dovolacími dôvodmi obvinený zhrnul argumentáciu obsiahnutú v samotnom dovolaní. Obvinený v rámci doplnenia svojho dovolania poukázal na právo Európskej únie, konkrétne na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2012/13/EÚ z 22. mája 2012 o práve na informácie v trestnom konaní, Smernicu Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie neviny a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní, Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2013/48/EÚ z 22. októbra 2013, Zmluvu o Európskej únii (čl. 4 ods. 3 zásada lojality, čl. 6 ods. 3), Zmluvu o fungovaní Európskej únie (čl. 82) a Chartu základných práv Európskej únie. Obvinený ďalej uviedol, že súdy (prvostupňový i odvolací) pochybili pri podradení skutkových okolností kladených obvinenému za vinu pod ustanovenia § 356 Trestného zákona a § 20 Trestného zákona.

Ustanovenie § 356 Trestného zákona k § 20 a § 21 Trestného zákona vykazuje znaky legislatívnej nedostatočnosti, t. j. primárna hypotéza právnej normy § 356 Trestného zákona priamo vylučuje odkaz na § 20 Trestného zákona, a to bez ohľadu na skutkové okolnosti. Z obsahu napadnutých rozhodnutí podľa obvineného nevyplýva, komu a akým spôsobom mal obvinený umožniť alebo pomáhať zotrvať alebo zamestnať sa nedovolené na území Slovenskej republiky. V danej veci taktiež podľa obvineného absentuje dôkaz o finančnej alebo materiálnej výhode, ktorú by mohol obvinený získať. Obvinený opätovne namietal nedostatočnú materiálnu znalosť obvinenia, bez ktorej nie je možné účinne sa brániť. Konanie obvineného nemožno podľa jeho názoru podradiť pod skutkovú podstatu trestného činu prevádzachstva podľa § 356 Trestného zákona, najmä pokiaľ ide o objektívnu stránku. Pokiaľ ide o druh a výmeru uloženého trestu, obvinený aj v doplnení dovolania namietal, že uložený trest je neproporcionálny a v rozpore s § 34 Trestného zákona, doplnil ešte rozpor s elementárnou logikou, princípom právnej istoty a účelom trestu. Obvinený namietal uloženie peňažného trestu v reštančnej veci, mal za to, že tento trest postihne nie samotného obvineného, ale jeho rodinných príslušníkov. Trest zákazu činnosti vykonávať funkciu policajta v služobnom pomere v policajnom zbore vo výmere tri roky považoval obvinený taktiež za nezákonné, nedôvodné a neprimerané.

Doplnenie dovolania doručil Najvyšší súd Slovenskej republiky na vyjadrenie prokurátorovi, ktorý podaním z 26. januára 2022, doručeným dovolaciemu súdu 1. februára 2022, zotrval na svojom vyjadrení z 1. októbra 2021.

Dovolací súd v súvislosti s doplnením dovolania konštatuje, že bolo podané prostredníctvom obhajcu a včas, teda v Trestnom poriadku stanovenej lehote na podanie dovolania, a preto sa dovolací súd zaoberal aj týmto doplnením dovolania.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku), z hľadiska procesných podmienok pre podanie dovolania konštatuje, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku), pričom bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku).

Po oboznámení sa s podaným dovolaním a jeho doplnením dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie obvineného nie je dôvodné.

Na úvod odôvodnenia rozhodnutia je nevyhnutné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je určený na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov sú striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia. Dovolací súd preto nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/30/2011 zo 16. augusta 2011 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120, roč. 2012).

Obvinený vo svojom dovolaní uviedol, že ho podáva proti rozsudku súdu prvého stupňa, sp. zn. 3T/95/2017 zo 7. februára 2020 v spojení s uznesením odvolacieho súdu, sp. zn. 4To/39/2020 z 24. júna 2021 a to z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), e), i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie. Je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšej miere je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada práva na obhajobu obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to

záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Trestný poriadok v účinnom znení obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Takáto situácia v predmetnej veci nenastala, keďže obvinený bol ako v prípravnom konaní, tak aj v súdnom konaní, zastúpený obhajcom (Mgr. JUDr. Zoltánom Perhácsom, PhD., advokátom so sídlom v Jelenci a následne obhajcom Mgr. Matejom Krajčim PhD., advokátom so sídlom v Bratislave).

Obvinený v dovolaní k predmetnému dovolaciemu dôvodu neuviedol žiadne konkrétne námietky, ktoré by jeho naplnenie odôvodňovali. Najvyšší súd Slovenskej republiky nad rámec uvedeného konštatuje, že z postupu orgánov činných v trestnom konaní, ale i súdov nižších stupňov počas celého doterajšieho trestného konania nevyplýva, že by tieto neprejavili rešpekt k právam obvineného, najmä v súhrne k právu na spravodlivý proces, a rovnako nezistil, že by konanie uskutočňovali účelovo v jeho neprospech, pričom nezistil ani len v hypotetickej rovine náznak takého postupu súdov, ktorý by mal za následok ukrátenie práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom. Všetky námietky, ktoré obvinený uviedol a podradil pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku boli námietkami skutkovými. Dovolací súd na základe vyššie uvedených skutočností dospel k záveru, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku označený obvineným nebol naplnený.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmé a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom (Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen p. Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší p. Holandsku, Visser p. Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného konania odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmať len to (ak dovolanie nepodal Minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného

poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, dovolací súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že obvinený k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku namieta rovnaké skutočnosti, ako v prípade dovolacích námietok podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku - nedostatočne odôvodnené rozhodnutia súdov (prvostupňového i odvolacieho), porušenie práva na spravodlivý proces a porušenie práva na obhajobu. Obvinený ďalej rozsiahlym spôsobom popisuje a namieta všetky skutočnosti, ktoré považoval za nepreukázané či neodôvodnené. Predmetom týchto námietok je však zistený skutkový stav, ktorý dovolaciemu súdu prináleží skúmať a hodnotiť len v prípade, ak dovolanie podal minister spravodlivosti v zmysle § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Obvinený svoje námietky ohľadom nezákonného vykonania dôkazov nijakým spôsobom nešpecifikoval, z jeho dovolania nie je dovolaciemu súdu zrejmé v čom konkrétne vidí nezákonnosť vykonania jednotlivých dôkazov.

Námietka obvineného, že neboli vykonané všetky ním navrhované dôkazy je nedôvodná, pretože súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy, ktoré strany navrhli, ak ich súd nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Riadiac sa vyššie uvedeným musí Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatovať, že v predmetnej trestnej veci ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku naplnený nebol.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie uvedeného dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa a teda dôvodom dovolania nemôžu byť samotné skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižších inštancií. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnom posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o trestný čin, alebo ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, prípadne že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod.

Dôvodnosť existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený odôvodnil tým, že skutková veta uvedená v obžalobe, a následne aj v rozsudku súdu prvého stupňa a uznesení odvolacieho súdu, bola nesprávne formulovaná. Taktiež obvinený namietal, že skutková podstata trestného činu prevádzačstva podľa § 356 Trestného zákona tak, ako je formulovaná v Trestnom zákona vylučuje spáchanie tohto trestného činu formou spolupáchateľstva. Podľa obvineného konanie, ktorého sa mal dopustiť, nevykazuje znaky skutkovej podstaty zločinu prevádzačstva podľa § 356 Trestného zákona.

Objektom trestného činu prevádzačstva je záujem Slovenskej republiky, Európskej únie a zmluvných štátov Dohody o Európskom hospodárskom priestore, aby sa štátne hranice prekračovali v súlade so zákonom a medzinárodnými dohovormi a aby sa na území týchto štátov zdržiavali a zamestnávali osoby, ktoré nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky alebo občanmi iného členského štátu Európskej únie, alebo občanmi zmluvného štátu Dohody o Európskom hospodárskom priestore, alebo nemajú trvalý pobyt na ich území, len legálne, na základe zákonom stanovených podmienok.

Objektívna stránka trestného činu prevádzačstva podľa § 356 Trestného zákona spočíva v tom, že páchatel umožní zotrvať alebo nedovolené sa zamestnať na území Slovenskej republiky alebo iného členského štátu Európskej únie, alebo zmluvného štátu Dohody o Európskom hospodárskom priestore osobe, ktorá nie je občanom Slovenskej republiky alebo občanom iného členského štátu Európskej únie, alebo občanom zmluvného štátu Dohody o Európskom hospodárskom priestore, alebo nemá trvalý pobyt na ich území v úmysle (subjektívna stránka) získať pre seba alebo iného, priamo či nepriamo, finančnú výhodu alebo inú materiálnu výhodu, alternatívne že páchatel pomáha zotrvať alebo nedovolené sa zamestnať na území Slovenskej republiky alebo iného členského štátu Európskej únie, alebo zmluvného štátu Dohody o Európskom hospodárskom priestore osobe, ktorá nie je občanom Slovenskej republiky alebo občanom iného členského štátu Európskej únie, alebo občanom zmluvného štátu Dohody o Európskom hospodárskom priestore, alebo nemá trvalý pobyt na ich území v úmysle (subjektívna stránka) získať pre seba alebo iného, priamo či nepriamo, finančnú výhodu alebo inú materiálnu výhodu. Páchatelom tohto trestného činu môže byť ktorákoľvek trestne zodpovedná osoba a subjektívna stránka spočíva v úmyselnom zavinení.

Pokiaľ ide o konanie, ktorého sa mal obvinený dopustiť, tak ako ho ustálili súd prvého stupňa a následne aj odvolací súd, tak najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že takéto konanie zodpovedá znakom skutkovej podstaty trestného činu prevádzačstva podľa § 356 Trestného zákona.

V súvislosti s formuláciou skutkovej vety Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na ustálenú judikaturu, v zmysle ktorej skutok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného, musí byť v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený v zmysle § 163 ods. 1 písm. c), ods. 3 Trestného poriadku okrem iného tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Ak to tak nie je a skutok je vo výroku rozsudku ustálený tak, že žiadne konkrétne zistenie nenapĺňa znaky alebo ani jeden z alternatívnych znakov objektívnej stránky trestného činu obsahuje prípadne len citáciu právnej vety, ide o dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, t. j. ide o nesprávne právne posúdenie zisteného skutku (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Tdo V 22/2011). Popis skutku (predovšetkým spôsob jeho spáchania) musí byť uvedený tak, aby jednotlivé časti zodpovedali príslušným znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol obžalovaný uznaný vinným. Ak neobsahuje skutková veta vo výroku o vine úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty, dochádza k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivý proces (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 509/2015). V skutkovej

vete výroku odsudzujúceho rozsudku sa necituje formulácia kvalifikačne použitého ustanovenia Trestného zákona, táto formulácia zodpovedá tzv. právnej vete, citovanej v kvalifikačnej časti výroku o vine. Skutková veta musí zodpovedať právnej vete obsahovo, teda tak, aby bolo možné konštatovať naplnenie zákonných znakov trestného činu [subsumovať zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona) (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/62/2015 zo 14. decembra 2015)]. V súlade s vyššie citovanou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky dovolací súd konštatuje, že skutková veta bola v predmetnej veci formulovaná v súlade s Trestným poriadkom. Skutková veta, tak ako je formulovaná v rozsudku súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu, zodpovedá znakom skutkovej podstaty trestného činu prevádzačstva podľa § 356 Trestného zákona.

V súvislosti s námietkou obvineného ohľadom nepreukázania subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu prevádzačstva podľa § 356 Trestného zákona najvyšší súd poukazuje na Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3/2011, podľa ktorého dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Citovaný dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo ale len sprostredkovane, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia.

Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálené súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

K námietke obvineného ohľadom výpovedí svedkov a dôkazov, na základe ktorých bol odsúdený, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04). Tiež je potrebné si uvedomiť, že súd nie je povinný vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, pretože v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku a § 2 ods. 11 Trestného poriadku má v rámci rozsahu vlastnej úvahy možnosť zvoliť vhodné dôkazné prostriedky na spravodlivé rozhodnutie.

Namieste je napokon dodať že skutok, tak ako bol formulovaný v skutkovej vete rozsudku súdu I. stupňa, napĺňa skutkovú podstatu zločinu, pre ktorý bol obvinený právoplatne odsúdený súdmi v pôvodnom konaní.

S poukazom na uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v trestnej veci obvineného nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Predmetný dôvod dovolania predpokladá konanie alebo rozhodovanie vylúčenej osoby, ktorá je zároveň z procesného hľadiska nositeľom postavenia orgánu činného v trestnom konaní (§ 10 ods. 1 Trestného poriadku), sudcu alebo prísediaceho. Inými slovami povedané, pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa vyžaduje splnenie podmienky, že vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca

alebo prísediaci, ktorý bol vylúčený (§ 31 Trestného poriadku), pričom o jeho vylúčení nebolo rozhodnuté.

Pokiaľ sa týka konkrétnych dovolacích námietok obvineného v súvislosti s dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, obvinený namietal, že trestné stíhanie viedol policajt, ktorý nebol vyšetrovateľom Policajného zboru. Mjr. Mgr. K. W. bol personálnym rozkazom nadriadeného odvolaný z funkcie vyšetrovateľa Policajného zboru 1. septembra 2014 a opätovne nebol do tejto funkcie ustanovený. Mgr. K. W. zastával funkciu nadriadeného s odlišným popisom činností ako vyšetrovateľ, a teda nemohol súčasne zastávať funkciu vyšetrovateľa Policajného zboru SR.

Dovolací súd z vyšetrovacieho spisu zistil, že Mjr. Mgr. K. W. bol personálnym rozkazom Ministerstva vnútra SR v roku 2008 určený za vyšetrovateľa, následne dňa 15. januára 2015 bol ustanovený do funkcie zástupcu riaditeľa expozitúry U. Národnej protizločineckej jednotky Národnej kriminálnej agentúry Prezídia policajného zboru. Zároveň treba podotknúť, že ustanovenie do pozície vyšetrovateľa sa počas doby pôsobenia v Policajnom zbore SR nezrušuje. Z popisu služobnej činnosti policajta z 15. januára 2015 vyplýva, že ak má zástupca riaditeľa expozitúry postavenie vyšetrovateľa podľa osobitného predpisu, prijíma veci na vyšetrovanie a dožiadania na vykonanie vyšetrovacích úkonov a prideluje ich vyšetrovateľom, môže im odporučiť vykonanie jednotlivých procesných úkonov, v odôvodnených prípadoch môže vykonávať úkony trestného konania alebo viesť celé vyšetrovanie.

Z uvedeného možno jednoznačne vyvodiť, že policajtovi mjr. Mgr. K. W. aj po ustanovení do funkcie zástupcu riaditeľa expozitúry ostalo postavenie vyšetrovateľa policajného zboru, a teda aj po 15. januári 2015 mohol ako vyšetrovateľ policajného zboru naďalej vykonávať úkony trestného konania v trestných veciach vedených na útvare, na ktorom pôsobil.

Dovolací súd poukazuje najmä na Opatrenie Krajskej prokuratúry X. X., Kv 50/17/6600-58 z 9. februára 2015, v zmysle ktorého bola predmetná vec odňatá vyšetrovateľovi Prezídia Policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Národnej jednotky boja proti nelegálnej migrácii, oddelenia operatívnej činnosti a vyšetrovania U., X. X., pplk. Ing. L. J. a zároveň prokurátor Krajskej prokuratúry X. X. prikázal, aby vo veci naďalej konal policajt Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, Národnej protizločineckej jednotky, expozitúry U., X. X., a to konkrétne vyšetrovateľ policajného zboru mjr. Mgr. K. W., ktorý v predmetnej veci konal od samého začatia trestného stíhania až po vykonávanie procesných úkonov prípravného konania počas viac ako troch rokov. Dovolací súd teda nemá jedinej pochybnosti o tom, že trestné stíhanie bolo vykonané zákonným spôsobom, policajtom, ktorý bol oprávnený viesť vyšetrovanie podľa Trestného poriadku.

Vzhľadom na vyššie uvedené možno konštatovať, že nebol naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Obvinený ďalej namietal uložený druh a výšku trestu, ako aj postup súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu, keďže dostatočným spôsobom neskúmali jeho osobné a majetkové pomery pri ukladaní trestu. Tieto námietky podradil obvinený pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu spisu i samotných rozhodnutí nižších súdov zistil, že trest odňatia slobody vo výmere dva roky je trest uložený na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby v § 356 Trestného zákona. Súd prvého stupňa vzal do úvahy poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona a teda, že obvinený viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, zároveň prihliadol na skutočnosť, že od spáchania skutku uplynulo dlhé časové obdobie rešpektujúce nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 608/2017 z 28. marca 2018 ako aj ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V prípade, ak by prvostupňový súd nezobral do úvahy tieto dve okolnosti, musel by obvinenému uložiť trest odňatia slobody v dlhšom trvaní.

Odvolací súd sa následne v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne podrobne vysporiadal s

námietkami obvineného ohľadom uloženého trestu, pričom dovolací súd sa s týmito argumentami odvolacieho súdu stotožňuje a odvoláva sa na ne, pretože nezistil pochybenie. Zároveň opätovne odkazuje na zásady všeobecne známe, ktoré sa uplatňujú pri ukladaní trestu a podľa ktorých aj súd prvého stupňa postupoval. Dovolací súd sa taktiež stotožnil aj s uloženým peňažným trestom a trestom zákazu činnosti. Oba tresty boli uložené v súlade s ich účelom, za dodržania všeobecných zásad pri ukladaní trestov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil naplnenie žiadneho z obvineným uplatňovaných dovolacích dôvodov a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

V rámci podaného dovolania obvinený s poukazom na obsah svojho dovolania a ustanovenie § 380 ods. 4 Trestného poriadku požiadal o prerušenie výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 3T/95/2017 zo 7. februára 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/39/2020 z 24. júna 2021.

Podľa § 380 ods. 4 Trestného poriadku minister spravodlivosti alebo generálny prokurátor môže výkon rozhodnutia, proti ktorému podal dovolanie, odložiť alebo prerušiť až do rozhodnutia. Po podaní dovolania môže tak urobiť aj dovolací súd.

S poukazom na rozhodnutie o dovolaní obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku Najvyšší súd Slovenskej republiky žiadosti obvineného nevyhovel.

Rozhodnutie prijal senát dovolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.